

IF YOU

ments meg örökre!

WERE MINE

fine
selection

MELANIE HARLOW

USA TODAY BESTSELLERSZERŐ

MELANIE HARLOW

IF YOU

ments meg örökre!

WERE MINE

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

ELSŐ FEJEZET

Claire

NEM AKARTAM HAZUDNI. CSAK KICSÚSZOTT A SZÁMON.

Még csak nem is vagyok jó hazudozó. Valahányszor füllentek, a fületem előnti a hideg és a viszketegség, én meg vakarni kezdem. Nem viccelek! Anyám mindig azt mondja, hogy amikor gyerekek voltunk, és megkérdezte a nővéremet, Giselle-t, és engem, hogy ki kente szét a fogkrémet, vagy felejtette el levinni a kutyát sétálni, vagy ki evett meg három muffint és hagyta a papírját a konyhapulton, mindig elárultam magam azzal, hogy a fülelemhez kaptam. (Giselle persze bámulatos volt a füllentésben, mint minden másban is.)

Szóval igazat akartam mondani. A szavak már ott voltak a számon. *Nem, tulajdonképpen nem találtam senkit, aki elkísérne az esküvődre. Egyedül megyek el.*

(Egyedül megyek el: a nemi életem története. Írta Claire French.)

– Nem olyan nagy ügy, ha nincs kit elhoznod! Csak a létszám miatt kérdezem. – A kolléganőm, Elyse, a menyasszony, épp sarokba szorított a fénymásolónál a tanári szobában, abban az általános iskolában, ahol mindketten tanítottunk. A hanglejtése egyszerre valahol az együttérzés (annyira sajnálom, hogy még mindig kurvára szingli

vagy!) és a megkönnyebbülés (hála az égnek, hogy *én* találtam valakit!) között volt. – Lesz egy külön asztal a szingliknek, és nem leszel egyedül, ne félj! Talán ott majd összeismerkedsz valakivel!

Ó, anyám! A szinglik asztala.

Elég sokszor száműztek már életemben a szinglik asztalához ahhoz, hogy pontosan tudjam, nem ott szeretném tölteni a szombat estémet. Tulajdonképpen egyik estémet sem. Nem is tudom, van-e annál megalázóbb hely az egész földkerekségen. Jól emlékszem a legutolsó esküvőre, ahol egyedül jelentem meg. Az asztaltársaságom elég fura szerzetekből állt. Az egyik srác az új (Spiderman-mintás) lepedőjéről mesélt, amit az anyja vett neki, egy másik meg alig öt perc csevegés után elárulta a jelszót (répa), amivel szex közben jelzi, hogy eddig és nem tovább! A harmadik meg egyfolytában elégedetlenkedett, hogy majd szétrobban a dühtől, mert épp most ölték meg a kedvenc szereplőjét a Trónok harcából („Gondolj csak bele! Minden jelenete hazugság volt!”). Kicsit később elkaptam a csokrot, és nem viccelek, amikor azt mondom, hogy a tömeg megkönnyebbült sóhajjal jutalmazta az akciót. Még arra is pontosan emlékszem, hogy valaki (nagy valószínűséggel az anyám) felkiáltott: Áldott legyen az Úr!

Nem kívántam átélni ezt még egyszer.

– Tulajdonképpen hozok *valakit* – hallottam a saját hangomat, miközben kivettem a papírhalmot a nyomtatóból. A fülem azon nyomban bizseregni kezdett, és erősen szorítottam a papírokat, hogy véletlenül se emeljem oda a kezem.

– Tényleg?

Próbáltam nem felháborodni azon, hogy Elyse hitetlenkedik. Mert nem arról volt szó, hogy *sosem* randevúztam még életemben, csak kábé minden pasi totál idióta volt.

– Mindjárt hozom a válaszkártyát! Bocs, hogy ilyen későn!

– Semmi gond! Ez annyira jó, Claire! Nem is tudtam, hogy van valakid! – mondta, és kísértelt velem a folyosóra. Az osztálya, a negyedikesek tanterme pont a rajzteremmel szemben volt, ahol én tanítottam. Elyse-szel elég jóban voltunk egy időben, de úgy két éve, amióta megismerte a nőlegényét, már nem igazán beszélünk. Arra gondoltam, hogy ha nem kérdezősködik túl sokat, nem lesz gond.

– Hát, sok dolgod volt az esküvővel, és eléggé friss az egész – vágtam rá hadarva, és igyekeztem gyorsítani a lépteimen, mert arra gondoltam, hogy minél gyorsabban a tanterembe jutok, annál jobb. Elyse állandóan jártatta a száját, és *imádott* pletykálni.

– Mióta tart?

– Pár hónapja.

– Hú! De jó! És? Milyen?

– Minden remek! – rikácsoltam kicsit hangosabban, mint kellett volna. – Egyszerűen remek!

– És helyes?

– Gyönyörű!

– Hogy néz ki?

– Ööö... Szőke, kék szemű. Kicsit bozontos... ha nem borotválkozik. – Tulajdonképpen leírtam az álompasim, Ryan Gosling külsejét.

– És jó az ágyban? – kérdezte Elyse halkán.

– Fantasztikus! – (*Az egyedül megyek el* című életművem tele lenne mindenféle történettel Ryanról. Olyanok vagyunk együtt, mint a hirtelen kitoró vulkán.) Épp becsengettek, és sikerült a tanterem bejáratához érnem, úgyhogy megkönnyebbülve felsóhajtottam. – Jó tanítást! – Intettem egyet, besuhantam a terembe, és bevágtam magam mögött az ajtót.

A kezemben lévő papírhalmot lehajítottam a legközelebb lévő asztalra, és azonnal megvakartam a fülem. Nemcsak beképzelttem, tényleg hideg tapintása volt. Egyszer rákerestem, és azt a magyarázatot találtam erre, hogy a szorongás miatt kimegy a fejből a vér. Ennek azért volt némi értelme, mert a hazugság *tényleg* szorongást okozott nálam. Mondjuk sok minden más is. Szerettem volna sokkal magabiztosabb lenni, de a mi családjunkban Giselle volt a harcos jellem. Talán ezért élt New Yorkban, és valósította meg az álmait a Broadwayn, miközben én még mindig itt, a szülővárosomban éltem, és a házamat mindössze egy kilométer választotta el a szüleim házától. Arról nem is beszélve, hogy abban az iskolában voltam rajztanár, ahová korábban jártam.

„Atyám, hogy bírod? Nem akarsz egyszer kiszabadulni onnan?” – A nővérem szeretett effajta kérdésekkel bombázni. Mi abban olyan borzalmas, hogy nem akartam?

Nem mintha nekem nem lettek volna ugyanúgy álmaim, csak nem voltak olyan nagyratörők. Szerényebbek voltak, nem annyira menők. Szerettem volna saját családot alapítani. Művészetet szerettem volna oktatni gyerekeknek, hogy lássák a szépet az életben, hogy megtalálják a szépséget mindenben. Egy napon pedig a saját műveimet is látni szerettem volna egy kiállítóteremben, egy rendezvényen, vagy akár egy ajándékbolt polcain. Még dolgoznom kellett rajta, hogy legyen bátorságom kilépni a nyilvánosság elé. De egyszer biztosan! Talán...

„Atyám, mennyire különbözőek vagyunk!” – mondta mindig Giselle. Ő hangos volt és feltűnő, imádott a figyelem középpontjában lenni, és könnyedén elérte, amit akart. Akkor volt a legboldogabb, ha jelmezben és sminkben állhatott a színpad közepén. Gimiben én is dolgoztam az iskolai társulattal, de mindig a színpad mögött

maradtam, és többnyire a díszletet festettem. Az előadás közben volt némi díszletrendezés, de szándékosan sötét göncöket vettem fel, hogy ne lásson meg a közönség. Semmiképp nem akartam elterelni a figyelmet Giselle-ről. Hiszen kijárt neki a tapsvihar.

De boldog voltam így is. Nem mindenki él-hal a főszerepért.

Kikészítettem a kellékeket a tanórához, és közben még egyszer a randira gondoltam. Egész pontosan nem is csupán randevúról volt szó, mert én azt állítottam az imént, hogy *barátom* van. A francba! Vajon van olyan ismerősöm, akit megkérhetnék, hogy elkísérjen, és még illik is rá a személyleírás?

Ha lenne, nem lennél szingli, te hülye!

Milyen igaz! Kiosztottam a festéket az asztalokra, és azon törtem a fejem, hogy mit tegyek. Mondhatnám azt, hogy a pasim lebetegedett. Két személyt jelzek vissza, ezért Elyse nem ültet majd a szinglik asztalához, de egyedül jelenek meg, és azt mondom majd, hogy a barátomnak migrénje van, vagy ilyesmi.

Ez az! Tökéletes terv.

Vagyis az lett volna, ha Elyse képes tartani a száját. De több kolléga is megkeresett a nap folyamán, hogy tudassa velem: hallott az új, dögös barátomról, és alig várják, hogy találkozzanak vele az esküvőn. Olyan megjegyzéseket tettek, hogy „végre”, meg „ideje volt”.

Útban hazafelé azon töprengtem, vajon melyik rosszabb: a megaláztatás, hogy egyedül jelenek meg az esküvőn, vagy az, ha keresek valakit, aki eljátssza, hogy a párom. Úgy gondoltam, az előbbi kellemetlenebb. Nemcsak az ülésrend volt a baj, abból is elegendő lett, hogy folyton piszkálnak amiatt, hogy szingli vagyok. Talán azt gondolják, hogy *szándékosan* nem járok senkivel? Talán azt hiszik, könnyű végignézni, hogy a barátokra rátalál a szerelem, meg eljegyzik egymást a párok, miközben az én esélyeim gyakorlatilag nullára

csökkentek a párkeresés terén? Vajon tisztában vannak vele, milyen nehéz szembenézni vele, hogy valami baj van velem, mert harmincévesen még sosem voltam szerelmes? Giselle csak egy évvel idősebb nálam, és mégis – elmondása szerint – körülbelül ötvénszer volt szerelmes. Tizennégy éves korában legelőször. Egyszer (egy nagyon rövid időre) el is jegyezték.

Nem mintha nem próbáltam volna randevúztatni. Sokkal több első randevúm volt, mint bárkinek, akit ismerek. Az anyámtól kezdve a fodrászomon át a jógaoktatómig mindenki a kerítőmmé vált, és minden népszerű randiappot kipróbáltam már.

Találkoztam pár sráccal, aki rendben volt. De azt a bizonyos dolgot sosem éreztem: a szívdobogást, vagy hogy elakad a lélegzetem, ami a Hallmark Channel romantikus filmjeiben olyan sokszor látható. Tudtam, hogy létezik, mert könyvekben is olvastam róla, láttam a filmekben és megtapasztaltam az életben is, csak éppen másokon. Nem Giselle-en, természetesen. Neki minden kapcsolata elég inga-tag lábbon állt, és olyan könnyen változott a véleménye az aktuális jelöltekről, mint ahogy ruhát váltott. De a két legközelebbi barátnőm, Jaime és Margot halálosan szerelmesek voltak a pasijaikba, Margot-t már el is jegyezték. Rajtuk keresztül láttam, milyen az igaz szerelem, és én nem akartam megalkudni ennél kevesebbel. Hittem a lelki társ létezésében, és meg akartam találni a sajátomat.

De mégis hol a francban bujkál?

– Feladom – mondtam Jaime-nek a szokásos szerdai csajos estén. Már csak ketten vettünk részt rajta, mert Margot a vőlegényéhez költözött egy farmra, ami két óra autóútra volt észak felé, és csak havonta

egyszer vagy kétszer látogatott Detroitba. – Vénlányként fogok meghalni!

– Ne légy nevetséges! – vágta rá a szemét forgatva Jaime. – Ha én bele tudok zúgni valakibe, akkor bárki képes rá. Nézd csak meg Margot-t! Eljegyezte egy gazda, basszus! Az ilyesmi akkor történik meg, amikor nem is számítasz rá!

Komorán bólogattam.

Az igaz volt ugyan, hogy a két legjobb barátnőmre akkor talált rá a szerelem, amikor a legkevésbé számítottak rá, de én nem voltam olyan izgalmas, mint Jaime, sem olyan elegáns, mint Margot. Úgy éreztem, ők olyan tulajdonságokkal rendelkeznek, ami vonzónak tűnik mások szemében, és én egyáltalán nem voltam ilyen. Volt bennük valami plusz, csakúgy, mint a nővéremben. Nem arról van szó, hogy ne lett volna önbizalmam a külsőmet illetően, csak néha unalmasnak tartottam magam hozzájuk képest.

Jaime buja, sötét hajú, gömbölyded bombázó volt, Margot pedig szóke és kecses, olyan Grace Kelly-féle szépség. Nekem is akadt néhány domborulatom, örököltém anyám szürkészöld szemét, és dús, egészséges hajkoronám volt, de semmi különleges. Ha fagyaltízekhez hasonlítanám magunkat, Jaime-nek valami meglepő és vicces ízt találnék ki, mondjuk születésnapi tortát, Margot-nak valami klaszszikusat, például tejszínes pralinét, és magamnak pedig a jó öreg és unalmas vaníliát. Finom és megbízható, de ugyan már! Ezt renneled, ha elfogyott a kedvenced, mert ezzel nem lehet mellényülni.

– Elyse esküvőjéről van szó? – kérdezte Jaime vádlón, és lófarkba kötötte a haját.

– Nagyjából – mondtam nagyot sóhajtvá. A könyökömre támaszkodtam, és a kezembe tettem az arcom.

– Még mindig nem találtál senkit, aki elkísérne?

– Nem. És Elyse sarokba szorított ma az iskolában. Épp közölni akartam vele, hogy egyedül megyek, de megemlítette a szinglik asztalát...

– A szinglik asztala! – fintorgott Jaime. – Remélem, Margot esküvőjén nem lesz ilyen. Esküszöm, az esküvők a legrosszabbak!

A kezembe vettem a Cabernet franc-t, és belekortyoltam. Margot éppen Valentin-nap előtt megy férjhez. Még egy ünnepnap, amitől rettegni kell.

– De Margot esküvőjén legalább a főasztalnál ülök. Nem kell kíséret, mivel koszorúslány leszek.

– Nem is értem, egyáltalán miért mész el arra az esküvőre. Elyse már nem is áll olyan közel hozzád.

– Tudom – válaszoltam, és megrándult egy arcizmom –, de bánatana, ha kihagynám. El kell mennem. És most még nehezebb helyzetbe hoztam magam azzal, hogy azt mondtam neki, viszem a barátomat is.

– A *midet*? – kérdezte Jaime, majdnem félrenyelve a martinit, és olyan gyorsan vágta a poharat az asztalra, hogy kifröccsent az itala.

– A barátomat. Tudod! Azt, amelyik úgy néz ki, mint Ryan Gosling, és úgy kefél, mint egy rocksztár.

– Hogy mondd? – kérdezte, és körülnézett a helyiségben a kandi kamerát keresve. – Lemaradtam valamiről?

Nagyot sóhajtottam, és megráztam a fejem.

– Hülye helyzet. Nem tudtam elviselni a szinglik asztalának a gondolatát sem, ezért kitaláltam egy sztorit a pasimról. – Jaime elröhögte magát. – Ez egyáltalán nem vicces! – ittam még egy korty bort. – Most mihez kezdek?

– Találj ki egy indokot, hogy miért nem mehet el mégsem!

– Pont ezt akartam. Aztán Elyse beharangozta mindenkinek, és az a helyzet állt elő, hogy vagy bemutatom a barátomat, vagy mindenki tudni fogja, hogy hazudtam – vallottam be bánatosan a bárszékbe süppedve. – Quinn nem ismer valami szőke, kék szemű, dögös, egyedülálló pasit?

– Hm. Nem hinném. Már bemutatallak volna neki...

– Tulajdonképpen azt sem bánom, ha nem szingli. Annyira kétségbeejtő a helyzet! Csak egyetlen estére kellene, és ígérem, egy ujjal se nyúlok hozzá! Az se érdekel, ha meleg. Nincs a bátyádnak valami cuki kis meleg barátja, akit felbérelhetnék?

– Húha! Te aztán tényleg nagyon kétségbe vagy esve! – kuncogott Jaime. – Quinn nem jó? Szőkés a haja, és a szeme is kék!

– Jaime, te egy zseni vagy! – mondtam izgatottan. Egyetlen másodperc erejéig azt hittem, hogy meg van oldva a helyzet, aztán eszembe jutott, hogy mégsem. – Ó, várj csak! Elyse már találkozott Quinn-nel a szülinapi vacsorámon pár évvel ezelőtt. Amikor randizni kezdtetek! Emlékszel?

– Ja, persze! Az volt az a vacsora, ahova Quinn meghívatta magát, és úgy tett, mintha egy pár lennének! – nevette el magát Jaime, amikor eszébe jutott az eset. – Ki akartam nyírni aznap este.

– Tudom! – Külső szemlélőként ott helyben az asztalnál világossá vált, hogy milyen klasszok lennének ők ketten együtt, és egyértelmű volt, hogy Quinn odavan Jaime-ért, de Jaime kitartóan ellenállt a csábításnak. Aztán ott volt Margot, aki szintén akkoriban találkozott a későbbi vőlegényével, Jackkel, aki felvette dolgozni valami marketing munkára a farmján. Első látásra ki nem állhatták egymást, de egy hét alatt máris fülig szerelmesek lettek. Őszintén örültem a

boldogságuknak, de elkezdtem azon gondolkozni, vajon mit csinállok rosszul, amiért nem talál rám a szerelem, amikor a környezetemben mindenkinek az égből pottyan az ölébe. Intettem a pincérnek, hogy kérek még egy pohárral. – Miért kell ennek ilyen bonyolultnak lennie? Vagy az a baj, hogy túlságosan akarom? Netán túl válogatós vagyok? Vagy a hajammal van a gond?

– *A hajaddal!?*

Idegesen hátradobtam hosszú, sötétszőke, hullámos fürtjeimet. Nemrég festettem vissza az eredeti színére.

– Olyan semmilyen? Sápaszt? Vagy unalmas?

– Te megkerültél! – mondta Jaime a szemét forgatva. – Semmi baj a hajaddal! Nekem tetszel szőkén. A gyerekkorunkra emlékeztet.

A pincér kihozta a második pohár bort, és nagyot kortyoltam belőle.

– Atyám, de jó lenne, ha ki lehetne bérelni egy estére egy pasit úgy, ahogy az ember kivesz egy filmet!

– Pasi egy estére kerestetik? – vigyorgott Jaime.

– Pontosan! – csettintettem. – Csak görgetni kéne lefelé a jelöltek között, kiválasztani a megfelelőt, és a pasi tiéd huszonnégy órára! Még felárat is fizetnék egy ND-ért.

– Nagy Dákóért?

– Igen – mondtam nevetve.

– Szerintem amúgy már van ilyen. Olvastam valahol, hogy Japánban nagyon népszerű szolgáltatás.

– Most komolyan beszélsz? – húztam ki magam. – És itt is van?

– Talán – vont vállat. – De azt nem tudom, mennyire biztonságos.

– Mi a neve? Nem emlékszel?

– Nem – dőlt hátra kissé Jaime, és úgy nézett rám, mintha megőrültem volna. – Tényleg azon gondolkozol, hogy bérbe veszel egy

idegent kísérőnek egy estére, Claire? Nem mondhatod komolyan!
Azért ennyire nem kétségbeejtő a helyzet!

– Azt hiszem, nem – helyeseltem.

De a fülem azonnal bizseregni kezdett.

MÁSODIK FEJEZET

Claire

KÉT NAPPAL KÉSŐBB MÉG MINDIG NEM VOLT KÍSÉRŐM, és elhatároztam, hogy rákeresek a pasibérlésre a neten. (Itt szeretném megemlíteni, hogy ez tévézés közben történt, egy egész üveg bor elfogyasztása után. Nyaraláson szövődött románcokról szóló műsort vetítettek a Hallmark Channelen. Egy ilyen este után igazán nem vállalhatok felelősséget a tetteimért.) A második film vége felé jártam, kitöltöttem az utolsó kortyot is az üvegből, és kinyitottam a laptopot. Begépeltem a keresőbe, hogy „randevúpartner bérlés”, aztán kortyoltam egy nagyot a borból bátorításért, majd elindítottam a keresést.

Azon nyomban cicik és seggek árasztották el a képernyőt, úgyhogy gyorsan kijavítottam a hibát, és hozzátettem, hogy *férfi* partnert keresek. Nagyon reméltem, hogy a cicik helyére nem farkak kerülnek, és újra kattintottam.

Számtalan honlapot dobott fel a net, és legelöl a *Hotties4Hire.com* állt. A hátam mögé néztem, mintha attól féltem volna, hogy valaki rajtakap (ami elég idétlen, mivel egyedül éltem), majd megint kortyoltam egy nagyot a chiantiból, és megnyitottam a linket.

Szüksége van egy alkalmi kísérőre,
de nincs ideje keresgélni?
Folyton kérdésekkel zaklatják?
Plátói kapcsolatra vágyik egyetlen alkalomra csupán?
Kéne valaki, aki eljártssza, hogy odavan önért?
Nem kell tovább keresgélnie! Megtalálta!
A *Hotties4Hire* az ön partnere!

Azonnal izgalomba jöttem.

Olyan volt, mintha személyesen nekem készítették volna a honlapot! A pasik jól néztek ki, és egyikük sem tűnt sorozatgyilkosnak, ráadásul számtalan elégedett vásárló pozitív visszajelzése volt olvasható az oldalon.

„A *Hotties4Hire* pont azt nyújtotta, amire szükségem volt a céges karácsonyi partin! Ron igazi úriemberként viselkedett, és nagyon dögös!”

„Nem tudom kellőképpen dicsérni Shemart! Udvarias volt, megnyerő, és nagyon figyelmes az egész este folyamán!”

„Mindenki az én pasimat akarta az esküvőn, borzasztó féltékenyek voltak a kísérőmre! Az exem majdnem elájult! Iszonyú jól éreztem magam!”

Az oldalt nők hozták létre, és huszontét államban kínáltak kísérőket, köztük Michiganben is. EZ NEM TÁRSKERESŐ OLDAL, hangsúlyozták. „*Ha komoly kapcsolatra vágyasz, vagy egyéjszakás*

kalandot keresel, nem jó helyen jársz! De ha egyetlen alkalomra volna szükséged kísérőre, aki kedves és dögös is egyben, és közben biztonságban érezheted magad, jó helyen vagy!”

Igen, Hotties! Segítsetek!

Öt perc sem telt el, és már ki is fizettem a huszonkilenc dollár kilencvenöt centet, hogy megkapjam a hozzáférést a profilokhoz. Elkezdtem keresgélni a környéken elérhető kísérők között. Görgettem, mint az örült. Hátha akad valaki, aki olyan, mint Ryan Gosling! Hamar rájöttem, hogy a fotók nem feltétlen egyeznek a valósággal, de arca legalább egy sem volt börtönviselt. Végül találtam valakit, aki első ránézésre megfelelt. Középszőke, világos szemű, szelíd nyolcas a tízes skálán, a neve Fred.

Fred pilóta volt, és szeretett utazni, új emberekkel találkozni. Kedvelte a régi autókat. Az adatai alapján száznyolcvankét centi, harmincegy éves, és sosem volt házas. Két tucat értékelése volt a profilon, minden visszajelzés ötcillagos, a szöveges értékelések is pozitívak: „*Olyan szórakoztató!*”, írta Lisa Orlandóból. „*Igazi lovag*”, áradozott róla Jasmine Phoenixből. „*Elbűvölő és édes!*”, dicsérte Shelly Buffalóból. „*És nagyszerű táncos!*”

Orlando, Phoenix és Buffalo? Hű, ez a pasi aztán rótt a kilométereket! Talán csak azért, mert pilóta? És vajon hol lakik? Nem mint-ha az én dolgom volna. Nekem csak az volt a lényeg, hogy időben érkezzen és játssza el, hogy szeret. Remélem, nem lesz nehéz feladat. Ha jobb színész, mint én, akkor biztos megbirkózik velem.

Mondjuk, óránként száz dollárért illik is.

Ittam még egy kortyot, és üzentem neki az oldalon.

Helló, Fred! A nevem Claire. Egy munkatársam esküvőjére keresek kísérőt december 21-én, pénteken estére. Szabad

vagy esetleg? Ha igen, megihatnánk egy kávé előtte, hogy megismerkedjünk egy kicsit, és megbeszéljük a részleteket!

Kaptam egy kisebbfajta pánikrohamot, mielőtt elküldtem az üzenetet. Ez totál őrülség, nem? Csak azért kibérelni egy idegent, hogy ne égjek le mások előtt? És ha megfojt, és beletuszkol egy csomagartóba, vagy ilyesmi?

Aztán eszembe jutott a szinglik asztala és a mellettem ülő srác. Először háromszázhatvankilenc tizedesig elmondta a PI számot, utána megkérdezte, van-e kedvem elolvasni az erotikus Pokémon fanfic-jét.

Klikk. Elküldve.

Köszönjük! Fred nemsokára válaszol!

Becsuktam a laptopot, és üldögéltem még pár percig. Azt próbáltam kitalálni, hogy ezek után mit is gondoljak magamról. Vajon kétségbeesett idióta vagyok, vagy modern és határozott? De mi rossz van ebben? Végül is az új évezred gyermeke vagyok! Nem kötnek már olyan ismerkedési szabályok minket, mint anyáinkat vagy nagyanyáinkat! És ez amúgy sem randevú lesz. Ez csak egy... online vásárlás, semmi több. Online embervásárlás.

Ó, atyám!

Kicsit kínosnak éreztem a helyzetet. De kétségbeejtő idők kétségbeesett intézkedéseket követelnek, és száz dollárt igazán megér, hogy mindenki befogja a száját. Megvásárolom a helyemet egy jobb asztalnál. Az már csak hab a tortán, hogy egy helyes pasival töltök egy estét, akinek munkaköri kötelessége, hogy udvaroljon egész éjjel. Senki sem tudja meg, hogy fizettem érte. Aztán amikor az este véget ér,

búcsút intünk egymásnak, és mindenki megy a maga útjára. Kitalállok majd egy hihető történetet a szakításról. Biztos, hogy nem az én hibám lesz (Fred, te szemét!).

Ennyi.

Mégis mi baj lehetne?

Hajnali háromkor pánikrohamra ébredtem.

Mi a fenét csináltam? Most, hogy elpárolgott a borgőz, megbántam az egészszet. Felpattantam az ágyból, és nekiiramodtam a lépcsőnek, de a pizsamanadrág szára túl hosszú volt, én pedig ráléptem és elcsúsztam, végigszántottam az összes lépcsőfokot, és a fenekemen landoltam a padlón.

Felálltam a lépcső tövében, feljebb húztam magamon a gatyát, és a kanapéhoz siettem. Remegve hajtottam fel a laptop tetejét, és megnyitottam a böngészőt. *Baszd meg, átkozott chianti és Hallmark Channel!* Vajon vissza lehet vonni az üzenetet? Vagy talán már látta? Mit tegyek, ha – ne adj’ isten – válaszolt is?

A szívem hevesen dobogott, miközben betöltött a *Hotties4Hire* főoldala. Még mindig be voltam jelentkezve, és láttam, hogy üzenet érkezett Fredtől.

Szia, Claire! Szabad vagyok abban az időpontban!
Természetesen összefuthatunk előtte egy kávéra!
Tulajdonképpen így szoktam csinálni minden megrendelőmmel. Csak annyit kérek, hogy előtte tegyél le száz dollár foglalást, ez vissza nem térítendő összeg, de beleszámít az estébe, ha úgy alakul. Szólj majd, hogyan döntöttél! Köszönöm!

Remegett a kezem, amint megpróbáltam összerakni egy épkezláb választ.

Szia, Fred! Úgy tűnik, a barátom mégis a városban lesz azon a hétvégén...

Na, ne! Ez szánalmas! Most meg kitalálok egy *második* nem létező barátot, hogy az első nem létező barátom ne higgye, hogy született vesztes vagyok? Mi a franc? Újra nekirugaszkodtam.

Helló, Fred! Úgy tűnik, mégsem tudok megjelenni az esküvőn. Elnézést a...

Nem, ez is hülyén hangzik. Mégis mi a fene történhetett az elmúlt pár órában, ami miatt ki kell hagynom az esküvőt?

Elkezdtem rágni a körmömet. Talán mégis fejezzem be, amit elkezdtem? Megint megnéztem a profilképét és elolvastam az üzenetet. Aranyosnak tűnt. És kedvesnek.

Egy kávé senkinek sem árthat. Mi rossz lehet ebben? Ha katasztrofális a helyzet, akkor nem bérelem fel. Elveszíték száz dollárt, de nem kerülök vele kínos helyzetbe egy egész éjszakára. A kávézó meg nyilvános hely, úgyhogy nem hiszem, hogy feldarabolna, vagy ilyesmi. Csak bemutatkozunk egymásnak, és röviden átbeszéljük a szóban forgó estét. Ha minden stimmel, felfogadom.

Kihúztam magam, és gépelni kezdtem a választ.

Helló, Fred! Köszönöm a választ. Jó neked a tizenkilencedike, szerda, délután ötkor a belvárosban? A Great Coffee remek tejeskávét készíti!

Vettem egy mély levegőt, és elküldtem az üzenetet. Aztán visszabújtam az ágyba, megdörzsöltem a fájó fenekem, és azt kívántam, hogy ez az ismerkedősdi bárcsak ne lenne ilyen bonyolult. Lehetséges, mondjuk, olyan, mint egy tündérmese, ahol jószágos tündérkeresztanyák teljesítik az ember kívánságát, vagy jóképű hercegeket kell menteni a hajótörésből, vagy éppen a lovászfúról kiderül, hogy ő az igazi.

Fred válaszolt, hogy az általam kávézásra megjelölt időpont és helyszín megfelelő, úgyhogy tizenkilencedikén tanítás után hazaszaladtam, kiengedtem a hajam, észrevettem, hogy össze van festve a pótlóm, villámgyorsan átöltöztem az emeleti szobámban, visszasiettem a fürdőbe, újrasminkeltem az arcom, és közben egyfolytában szidtam magam, amiért ilyen izgatott vagyok.

Ő csak egy srác. Nem igaz? És ez nem randevú volt, hanem üzleti megbeszélés. Nem kellett megfelelnem neki, *neki* kellett megfelelnie *nekem!* Tisztában voltam vele, a gyomrom mégis végig liftezett, amíg a belvárosba értem.

Leálltam egy parkolóban Woodward mellett, és vettem pár mély levegőt a jéghidegben, majd elindultam a havas utcán. Odaértem a Great Lakes Coffee hatalmas üvegajtájához, és gyorsan körülnéztem, mielőtt beléptem a helyiségbe, hátha megpillantom Fredet. Semmi sem kellemetlenebb annál, mint amikor belépsz egy zsúfolt helyre, és keresni kezdesz valakit, miközben mindenki téged bámul. Mindig olyan érzésem van ilyenkor, mintha nem vettem volna fel bugyit, vagy valami ilyesmi.

A helyen nagy volt a forgalom, és nem is tudtam túl sokáig álldogálni odakint, mert mögöttem mások is várakoztak, hogy mielőbb

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

bejussanak a melegbe. Előreengedtem őket, majd beléptem én is, és félreálltam egy pillanatra, hogy levegyem a kesztyűmet, közben újra végigpásztázva a teret, hátha megpillantom őt. Sem a bárszékeken, sem az asztaloknál nem láttam senkit, aki úgy nézne ki, mint Fred. *Hmm. Talán ő is késik. Vagy valahol hátul foglalt helyet.*

A pulthoz mentem leadni a rendelésemet, még két ismeretlent is magam elé engedtem, mert nem siettem sehová, és közben próbáltam olyan lazának tűnni, amennyire csak lehetséges. Az siet, aki kétségbe van esve. Megrendeltem a levendulás tejeskávét, és félrehúzódtam kissé a pult mellett, hogy újra végignézzem a teret. Fred még mindig sehol. Míhez kezdek, ha nem is jön el?

Kész lett a kávé, és kiszúrtam két üres széket a pult végén. Úgy döntöttem, hogy lefoglalom, hátha a pasas mégis ideér egyszer. Sajnálatos módon egy párocska hasonló elhatározásra jutott, mint én, ezért egyszerre értünk oda a székhez.

– Tessék csak – mondtam nekik, kissé hátralépve –, amúgy sem jött még meg, akire várok.

Még egy körbepillantás az üzletben. Fred sehol. Teljesen lelankadtam. Csalódottságot éreztem. Megfogtam a poharam, és egy hátsó asztalhoz mentem, ahol volt még pár szabad hely. Kibújtam a fehér pufi télikabátból, és a széktámlára dobtam. Leültem, és a szemközti üres helyet bámultam. Kicsit sajnáltam magam, mert úgy tűnt, nekem még az a randevú sem jön össze, amiért hajlandó vagyok *fizetni* is.

Talán valami átok ül rajtam, és sosem jön össze. Talán rossz csillogzat alatt születtem.

Végül is a mesekönyvekben is van ilyen.